

‘Hèhè’, zei Peter, terwijl hij zich gapend eens flink uitrekte.

‘We hebben eindelijk eens een nachtje kunnen doorslapen.’

‘Ja, heerlijk’, zei Ania. ‘Dat hadden we wel nodig.’

Sinds de geboorte van Dennis hadden ze een stuk minder nachtrust gehad. Inmiddels stond Ania al naast het bed. Ze wilde even gauw bij Dennis gaan kijken om te zien of er niets aan de hand was.

12 Toen ze bij zijn kamertje kwam, zag ze dat de deur niet helemaal gesloten was. Misschien had ze hem niet goed dichtgedrukt en was hij door de tocht opengegaan.

Ze keek in de wieg van Dennis. Tot haar schrik zag ze behalve haar zoon ook Snoop in het bedje liggen.

‘Oh nee, hè!’ riep ze.

Snoop opende zijn ogen en wist direct dat hij goed fout zat.

‘Foei, Snoop!’, schreeuwde Ania naar de kat. ‘Jij stoute ...!’, maar veel kans om zich boos te maken op het kattenbeest kreeg ze niet.

Snoop rende als een speer de trap af en vluchtte door het kattenluik naar buiten.

‘Zeg lieverd,’ zei Ania aan de ontbijttafel, ‘kun jij ervoor zorgen dat de slaapkamerdeur van Dennis beter sluit?’

‘Mmm, oké, ik zal zaterdag even kijken’, zei Peter nog slaperig. Hij moest nog even niet aan klussen denken.

Dennis sliep trouwens wel lekker door met Snoop op zijn bed, vond Peter.

‘Ja, maar ik vind het niet echt lekker fris’, zei Ania.

‘En stel dat die kat op zijn hoofd was gaan liggen. Dan had hij wel kunnen stikken.’

Pfff, dacht Peter, die overbezorgde moeders ook altijd.

Snoop schoof met veel lawaai zijn etensbak over de keukenvloer. Hij had vannacht zo lekker in de wieg geslapen dat hij helemaal was vergeten om een dikke muis te vangen.

Zijn buik rammelde.

3 DE BROODKORST

Dennis groeide als kool. Hij was nu bijna twee jaar en zat in zijn kinderstoel aan de ontbijttafel.

14 De familie Raap, in de buurt gekscherend 'de Raapjes' genoemd, hield van een stevig en gezond ontbijt. Dennis zijn vader, Peter, vond dit erg belangrijk. Hij was natuurlijk niet voor niets natuurdokter. Dus geen gekleurde muisjes, geen kokosbrood en geen speculaasjes op brood. Wel aten ze notenpasta's, geitenkaas, komkommer, snoeptomaatjes en zelfgemaakte pruimenjam van Ania's moeder. En soms aten ze havermout.

'Wij eten heel anders dan de kinderen in onze groep', zei Lisa, terwijl ze een slok van haar kruidenthee nam.

'Dat zal best, Lisa, maar dit is echt veel gezonder', antwoordde papa. 'Je kunt ziekte beter voorkomen dan genezen.' Dat zei hij altijd.

Terwijl Ania een beetje begon met afruimen, pakte Peter zijn tas in om naar de praktijk te gaan.

Ondertussen had Lisa aardig wat moeite met haar ontbijt. Ze had eerst het zachte binnenste van haar brood opgegeten, maar moest nu ook de taaie korstjes nog naar binnen zien te werken.

Haar thee was al op, waardoor ze de korstjes ook niet even makkelijk kon wegspoelen.

Ook Dennis zat met zijn brood te knoeien, terwijl hij ondertussen met een serieus gezicht probeerde de lepel uit de jampot te trekken.

Peter gaf Ania een kus en vertrok door de voordeur. 'Tot vanavond, schat', riep hij.

Terwijl Ania in de keuken alvast de broodtrommel van Lisa aan het inpakken was, hoorde ze plotseling een luide knal. Het kwam uit de eetkamer.

Het klonk alsof er iets was stukgefallen en alsof iemand hard op een etensbord mepte.

Ania liep snel de eetkamer in. Haar hart sloeg over en ze gilte van schrik.

Lisa's hoofd was helemaal paarsrood en Dennis keek met grote ogen, terwijl hij met de jamlepel op zijn bord sloeg.

'Oooh, Lisa, wat doe je ...?!' Ania rende op haar af en zei dat ze snel haar mond open moest doen. Ze keek in haar keel en zag nog net het uiteinde van een broodkorst zitten. Zenuwachtig viste Ania met twee vingers de korst uit Lisa's keel.

Kokhalzend hapte Lisa naar lucht om vervolgens vreselijk te hoesten. Pas na een minuut werd het hoesten minder. De tranen liepen over haar wangen.

Ania pakte het glas koude thee van Dennis en gaf Lisa wat kleine slokjes te drinken. Ze merkte dat haar handen trilden.

Dennis was inmiddels gestopt met op zijn bord slaan en keek weer normaal. Hij wierp een brede glimlach naar zijn zus en riep haar naam. Ze keek hem door haar tranen heen aan, maar er kon nog even geen glimlach vanaf.

Ineens zag Ania de jampot op de grond liggen. 'Oh, daar kwam dat kabaal natuurlijk vandaan!'

Plotseling beseftte ze dat als die pot niet op de grond was gevallen, ze waarschijnlijk niet naar de kamer zou zijn gelopen.

Lisa had wel kunnen stikken ...

Oh nee, daar moest ze echt niet aan denken. Het duizelde haar. Ze waren zojuist aan een drama ontsnapt.

Overstuur belde ze Peter, die net met de behandeling van een patiënt wilde beginnen.

